



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 340/04-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. januára 2005 v senáte zloženom z predsedu Eduarda Báránaya a zo sudcov Juraja Babjaka a Ľubomíra Dobríka prerokoval sťažnosť Ing. Ľuboša Vachulíka, B., zastúpeného advokátkou JUDr. Z. C., B., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní sp. zn. 6 C 168/98, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. Ľuboša Vachulíka na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 6 C 168/98 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava IV **p r i k a z u j e** v konaní sp. zn. 6 C 168/98 konať bez zbytočných prietáhov.

3. Ing. Ľubošovi Vachulíkovi **p r i z n á v a** primerané finančné zadostučinenie v sume 50 000 Sk (slovom päťdesiat tisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd

Bratislava IV p o v i n n ý zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Bratislava IV j e p o v i n n ý nahradiť Ing. Ľubošovi Vachulíkovi trovy právneho zastúpenia v sume 9 340 Sk (slovom deväťtisíctristoštyridsať slovenských korún) na bankový účet právnej zástupkyne JUDr. Z. C. do pätnástich dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Sťažnosti Ing. Ľuboša Vachulíka vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. októbra 2004 doručená a podaním doručeným ústavnému súdu 29. októbra 2004 doplnená sťažnosť Ing. Ľuboša Vachulíka, B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Z. C., B., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Okresným súdom Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní sp. zn. 6 C 168/98.

Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 340/04-15 z 10. novembra 2004 prijal sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie.

Predsedníčka okresného súdu sa na základe výzvy ústavného súdu, ktorá jej bola doručená 6. decembra 2004, vyjadrila, že okresný súd netrvá na verejnom pojednávaní pred ústavným súdom. Právna zástupkyňa sťažovateľa vo vyjadrení doručenom ústavnému súdu 10. decembra 2004 oznámila, že netrvá na verejnom pojednávaní pred ústavným súdom.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd využil možnosť postupu podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a upustil od ústneho pojednávania, pretože vzhľadom na charakter posudzovanej veci, v ktorej je rozhodujúci prehľad spisu, nemožno od ústneho pojednávania očakávať ďalšie objasnenie veci.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že okresnému súdu podal 30. júna 1998 návrh na začatie konania voči odporcovi FIDUS, spol. s r. o., Bratislava (ďalej len „odporca“) o zaplatenie zmluvnej pokuty v sume 267 756 Sk „z dôvodu nedodržania zmluvných podmienok vyplývajúcich zo zmluvy č. 9/95 o zhotovení bytu v znení Dodatku č. 1 k zmluve č. 9/95 o zhotovení bytu zo dňa 3. 8. 1995“. V uvedenej zmluve sa odporca zaviazal zhotoviť byt za podmienok uvedených v predmetnej zmluve.

Okresný súd rozsudkom č. k. 6 C 168/98-79 z 23. januára 2001 rozhodol, že odporca je povinný v stanovenej lehote uhradiť sťažovateľovi príslušnú sumu a nahradiť trovy konania. Odporca podal proti rozsudku odvolanie v zákonnej lehote. Odvolací súd vrátil spis na doplnenie okresnému súdu v októbri 2001. Okresný súd podľa tvrdenia sťažovateľa odvtedy vo veci nekonal.

Sťažovateľ podal 14. septembra 2004 okresnému súdu sťažnosť na prieťahy v konaní podľa ustanovenia § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov. Predsedníčka okresného súdu v odpovedi z 29. septembra 2004 uviedla, že sťažnosť považuje za dôvodnú a vzhľadom na to, že spor trvá od roku 1998, bude vec sledovať do právoplatného skončenia.

S prihliadnutím na vzniknuté prieťahy v konaní spôsobené okresným súdom sťažovateľ vo svojom návrhu výroku rozhodnutia (petite) žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa

čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní sp. zn. 6 C 168/98 a prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietáhov. Zároveň sťažovateľ požaduje primerané finančné zadostučinenie v sume 450 000 Sk a náhradu trov právneho zastúpenia.

Ústavný súd výzvou z 2. decembra 2004 požiadal predsedníčku okresného súdu, aby sa v zmysle ustanovenia § 29 ods. 6 zákona o ústavnom súde vyjadrila k sťažnosti sťažovateľa. Predsedníčka okresného súdu vo svojej odpovedi z 20. decembra 2004 uviedla prehľad úkonov vykonaných v predmetnej veci a vyjadrila sa, že *„spôsobené prietahy v konaní súdu sú i subjektívneho charakteru, ale najmä objektívne zapríčinené dlhodobým vysokým nápadom vecí na súd, pretrvávajúcim nedostatkom sudcov, fluktuáciou sudcov, čo spôsobuje prerozdelenie oddelení medzi sudcami, čo má za následok zvýšený počet vecí v jednotlivých oddeleniach. Je nesporné, že tieto skutočnosti negatívne ovplyvňujú zabezpečenie riadneho a bezprietáhového konania, preto vzniklé prietahy nemožno kvalifikovať ako zbytočný prietah“*.

Predsedníčka okresného súdu s poukázaním na uvedené okolnosti preto vo svojom stanovisku navrhuje sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú zamietnuť.

II.

Ústavný súd na základe sťažnosti sťažovateľa, stanoviska predsedníčky okresného súdu a najmä podrobného preštudovania spisu okresného súdu sp. zn. 6 C 168/98 zistil nasledovný priebeh a stav konania:

Sťažovateľ doručil okresnému súdu 2. júla 1998 návrh na začatie konania proti odporcovi o zaplatenie finančnej sumy 267 756 Sk s príslušenstvom s prílohami. Okresný súd vydal 29. decembra 1999 pokyn na doručenie výzvy sťažovateľovi, aby uhradil v lehote 5 dní súdny poplatok. Podľa výpisu z depozitného účtu okresného súdu zo 17. januára 2000 sťažovateľ uhradil požadovaný súdny poplatok.

Právna zástupkyňa sťažovateľa doručila okresnému súdu 3. februára 2000 žiadosť o nariadenie termínu pojednávania. Okresný súd stanovil 10. apríla 2000 termín pojednávania na 11. máj 2000. Odporca doručil okresnému súdu 4. mája 2000 žiadosť o odročenie pojednávania z dôvodu služobnej cesty povereného konateľa. Pojednávanie 11. mája 2000 bolo odročené z dôvodu práceneschopnosti zákonného sudcu a neprítomnosti odporcu na 8. jún 2000.

Odporca doručil okresnému súdu 7. júna 2000 žiadosť o odročenie pojednávania z dôvodu práceneschopnosti povereného konateľa. Pojednávanie 8. júna 2000 bolo z dôvodu práceneschopnosti povereného konateľa odporcu odročené na 12. september 2000. Odporca doručil okresnému súdu 9. júna 2000 „*vzájomný návrh o zaplatenie 205 004 Sk*“ voči sťažovateľovi s prílohami.

Právna zástupkyňa sťažovateľa doručila okresnému súdu 12. septembra 2000 návrh na úpravu petitu v predmetnej veci. Na pojednávaní 12. septembra 2000 okresný súd doručil krátkou cestou právnej zástupkyňi sťažovateľa odpis vzájomného návrhu odporcu z 8. júna 2000 a pojednávanie bolo uznesením odročené na 17. október 2000. Odporca doručil okresnému súdu 13. októbra 2000 žiadosť o odročenie pojednávania z dôvodu zahraničnej služobnej cesty povereného konateľa. V posudzovanom spise je na č. 1. 61 - 62 vložené vyjadrenie sťažovateľa k vzájomnému návrhu odporcu.

Pojednávanie 17. októbra 2000 bolo odročené na 14. november 2000 z dôvodu neprítomnosti odporcu a okresný súd vydal pokyn na doručenie výzvy odporcovi, aby v lehote 15 dní predložil dokumenty preukazujúce zahraničnú služobnú cestu povereného konateľa v čase pojednávania stanoveného na 17. október 2000. Odporca predložil okresnému súdu požadované písomnosti 6. novembra 2000 a zároveň požiadal, aby okresný súd vylúčil návrhy sťažovateľa a odporcu na samostatné konania, „*vyslovil miestnu nepríslušnosť a postúpil obe podania miestne príslušnému súdu*“.

Na pojednávaní 14. novembra 2000 sťažovateľ požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu práceneschopnosti jeho právnej zástupkyne a pojednávanie bolo uznesením

odročené na 18. január 2001. Na pojednávaní 18. januára 2001 vypovedali účastníci konania, bolo vykonané dokazovanie a pojednávanie bolo uznesením odročené na 23. január 2001 za účelom vyhlásenia rozsudku. Na pojednávaní 23. januára 2001 okresný súd rozsudkom č. k. 6 C 168/98-79 zaviazal odporcu uhradiť sťažovateľovi určenú finančnú sumu a trovy konania a vo zvyšnej časti návrh sťažovateľa zamietol.

Odporca doručil okresnému súdu 19. apríla 2001 žiadosť o doplnenie uvedeného rozsudku vo veci vzájomných návrhov a 20. apríla 2001 odvolanie proti predmetnému rozsudku s prílohami. Okresný súd vydal 25. apríla 2001 pokyn na doručenie uznesenia č. k. 6 C 168/98-96 o uložení povinnosti uhradiť súdny poplatok za podané odvolanie odporcovi a zároveň doručenie prípisu právnej zástupkyňi sťažovateľa, aby sa vyjadrila k odvolaniu podanému odporcom. Právna zástupkyňa doručila okresnému súdu vyjadrenie k odvolaniu odporcu 5. júna 2001.

Okresný súd vydal 24. júla 2001 pokyn na predloženie posudzovaného spisu Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), aby rozhodol o odvolaní odporcu. Spis bol krajskému súdu doručený 14. augusta 2001. Okresnému súdu bol predmetný spis krajským súdom vrátený 2. októbra 2001 z dôvodu jeho „*predčasného predloženia*“, pričom krajský súd uložil okresnému súdu vydať doplňujúci rozsudok v predmetnej veci s prihliadnutím na vzájomný návrh odporcu, o ktorom nebolo rozhodnuté.

Odporca doručil okresnému súdu 4. februára 2002 oznámenie o zmene sídla a štatutárnych zástupcov spoločnosti. Okresný súd nariadil 26. septembra 2004 termín pojednávania na 21. október 2004. Na pojednávaní 21. októbra 2004 okresný súd rozsudkom č. k. 6 C 168/98-110 vzájomný návrh odporcu zamietol. Okresný súd vydal 15. decembra 2004 pokyn na predloženie predmetného spisu krajskému súdu. Uvedeným záznamom (č. l. 111) posudzovaný spis končí.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Len prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby neodstráni a nemôže odstrániť. Až právoplatným rozhodnutím, bez ohľadu na to, či vyznie v prospech alebo neprospech účastníka, sa vytvára právna istota. Preto na naplnenie ústavného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby všeobecný súd iba o veci konal a nerozhodol ju s účinkami právoplatnosti a prípadne vykonateľnosti svojho meritórneho rozhodnutia.

Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov sa naplní, ako to konštantne ústavný súd vo svojich rozhodnutiach uvádza, až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty ohľadom svojich práv (napr. rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 26/95, I. ÚS 10/98, I. ÚS 89/99 a ďalšie).

Sťažovateľ využil právny prostriedok, ktorého uplatnenie sa vyžaduje pred podaním návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, a podal sťažnosť na prietahy doručení okresnému súdu 14. septembra 2004. Predsedníčka okresného súdu vo svojej odpovedi z 29. septembra 2004 uviedla, že „... šetrením som zistila prietahy v konaní...“, sťažnosť sťažovateľa považuje za dôvodnú a bude stav veci sledovať až do právoplatného skončenia.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98, II. ÚS 813/00) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníkov súdneho konania a postup samotného súdu.

Pokiaľ ide o kritérium „právna a faktická zložitosť veci“, ústavný súd konštatuje, že hoci predmetom sporu sú finančné nároky vyplývajúce zo zmluvy o zhotovení bytu v znení ďalších dodatkov, ide o vec, ktorá patrí po skutkovej a právnej stránke do štandardnej rozhodovacej agendy všeobecného súdnictva s rozsiahlou judikatúrou v tejto oblasti. Predsedníčka okresného súdu navyše vo svojom stanovisku neuviedla ako dôvod, prečo okresný súd dosiaľ vo veci nerozhodol, ani právnu, ani faktickú zložitosť prejednávanej veci.

Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Sťažovateľ svojím správaním neprispel k priet'ahom v konaní, pretože na výzvy okresného súdu odpovedal prostredníctvom právnej zástupkyne v požadovanej lehote, zúčastňoval sa nariadených pojednávaní.

V prípade pojednávania stanoveného na 14. november 2000 sťažovateľ požiadal o jeho odročenie z dôvodu práceneschopnosti jeho právnej zástupkyne, pričom trval na prejednávaní posudzovanej veci v jej prítomnosti. Uvedené predĺženie konania ústavný súd nepripisuje na ťarchu okresného súdu. Svoju nespokojnosť s rýchlosťou priebehu konania dal sťažovateľ najavo aj žiadosťou o nariadenie termínu pojednávania prostredníctvom právnej zástupkyne doručenou okresnému súdu 3. februára 2000 a sťažnosťou na priet'ahy v konaní doručenou okresnému súdu 14. septembra 2004.

Ústavný súd preštudovaním predmetného spisu zistil, že pojednávania nariadené na 11. máj 2000, 8. jún 2000 a 17. október 2000 boli odročené z dôvodu ospravedlnenej

neúčasti odporcu (pričom pojednávanie nariadené na 8. jún 2000 bolo odročené aj z dôvodu práceneschopnosti zákonného sudcu), čo nepochybne spôsobilo predĺženie tohto konania. Ústavný súd však predmetné predĺženie posudzovaného konania vzniknuté následkom pôsobenia objektívnych okolností nepripisuje na ťarchu okresného súdu.

Tretím hodnotiacim kritériom, ktorým ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bol postup samotného okresného súdu. Pri skúmaní skutočnosti, či v dôsledku postupu okresného súdu došlo k porušeniu vyššie uvedeného práva, ústavný súd zistil, že tomu tak je, a to bez existencie zákonnej prekážky (napr. rozhodnutie II. ÚS 3/00).

Ústavný súd z prehľadu úkonov vykonaných okresným súdom v tejto veci zistil, že okresný súd bol nečinný od 2. júla 1998 do 29. decembra 1999 (17,5 mesiacov) a od 2. októbra 2001 do 26. septembra 2004 (35,5 mesiacov).

Predsedníčka okresného súdu v stanovisku z 20. decembra 2004 uviedla prehľad úkonov vykonaných v predmetnej veci a vyjadrila sa, že prietahy v konaní súdu boli spôsobené aj subjektívnymi okolnosťami, ale najmä objektívnymi skutočnosťami - dlhodobo vysokým nápadom vecí na okresný súd, pretrvávajúcim nedostatkom a fluktuáciou sudcov, pričom uvedené faktory spôsobujú prerozdelenie oddelení medzi sudcami a zvýšený počet vecí v jednotlivých oddeleniach.

Predsedníčka okresného súdu vo svojom stanovisku ďalej uviedla, že je nesporné, že tieto skutočnosti negatívne ovplyvňujú zabezpečenie riadneho a bezprietahového konania, ale vzniknuté prietahy nemožno kvalifikovať ako zbytočné prietahy, preto navrhuje sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú zamietnuť.

Ústavný súd už v priebehu predchádzajúcej rozhodovacej činnosti vyslovil, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, nezbavuje štát zodpovednosti za prietahy v súdnom konaní (napr. rozhodnutie sp. zn. II. ÚS 40/97).

Podľa právneho názoru ústavného súdu vyjadreného v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 14/00 „Otázky množstva vecí, personálne a organizačné problémy súdu nie sú v zásade ústavne významné pre posúdenie toho, či došlo k zbytočným prieťahom v konaní“.

Ústavný súd s prihliadnutím aj na ustanovenie § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku postup okresného súdu v predmetnej veci vyhodnotil ako konanie, v ktorom došlo k zbytočným prieťahom zo strany okresného súdu v celkovej dĺžke 53 mesiacov [t. j. v období od 2. júla 1998 do 29. decembra 1999 (17,5 mesiacov) a od 2. októbra 2001 do 26. septembra 2004 (35,5 mesiacov)].

Právo zaručené čl. 48 ods. 2 ústavy sa realizuje takým konaním všeobecných súdov, ktoré plynule smeruje k odstráneniu právnej neistoty osoby, ktorá sa obrátila na súd v konkrétnej veci (napr. rozhodnutie sp. zn. II. ÚS 40/97).

Na základe týchto dôvodov ústavný súd dospel k názoru, že bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, tak ako mu ho zaručuje čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv a slobôd vzniklo nečinnosťou, môže ústavný súd prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

IV.

Pretože ústavný súd rozhodol o porušení práva sťažovateľa, zaoberal sa aj jeho žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“.

V konkrétnych okolnostiach danej veci vidí ústavný súd nemajetkovú ujmu sťažovateľa najmä v okolnosti, že po uplynutí obdobia viac ako 6,5 rokov od podania jeho žaloby súdu nebolo v predmetnej veci rozhodnuté, pričom táto situácia vyvoláva u sťažovateľa pocit trvalej neistoty a pochybností týkajúcich sa uplatniteľnosti jeho finančného nároku. Ústavný súd preto považoval za primerané finančné zadost'učinenie sumu 50 000 Sk.

Pri stanovení výšky primeraného finančného zadost'učinenia vychádzal ústavný súd zo záujmu ochrany ústavnosti a zo zásad spravodlivosti, o ktoré sa opiera Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé zadost'učinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu, preto ústavný súd žiadosti sťažovateľa o primerané finančné zadost'učinenie vo zvyšnej časti nevyhoviel a priznanú sumu považoval za primeranú aj s ohľadom na dĺžku zbytočných priesťahov v posudzovanom konaní.

V súlade s ustanovením § 36 ods. 1 zákona o ústavnom súde trovy konania pred ústavným súdom uhrádza účastník zo svojho. Na základe ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktorý v odôvodnených prípadoch umožňuje ústavnému súdu podľa výsledku konania uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy, ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia, pretože ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa bolo porušené, a teda mal vo veci úspech.

Pri výške náhrady trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z ustanovenia § 13 ods. 8 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 163/2002 Z. z.“), ktoré upravuje výšku odmeny za zastupovanie pred ústavným súdom

a podľa ktorého ak predmet sporu nie je oceniteľný peniazmi, odmena za jeden úkon je jedna tretina výpočtového základu. Predmetom konania pred ústavným súdom je ochrana základných práv a slobôd, ktorá nie je oceniteľná peniazmi.

Podľa § 1 ods. 3 vyhlášky č. 163/2002 Z. z. výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka.

Vzhľadom na skutočnosť, že dva úkony právnej služby boli realizované v roku 2004, ústavný súd vychádzal pri týchto úkonoch z oznámenia Štatistického úradu Slovenskej republiky, podľa ktorého za prvý polrok 2003 bola priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky 13 602 Sk, preto ústavný súd priznal náhradu trov za dva úkony právnej pomoci každý v hodnote 4 534 Sk. Ústavný súd rozhodol aj o priznaní náhrady výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu podľa § 19 ods. 3 vyhlášky č. 163/2002 Z. z., t. j. 136 Sk.

Podľa takto určených kritérií je správny výpočet trov v sume 9 340 Sk, ktorú ústavný súd zaviazal uhradiť právnej zástupkyňi sťažovateľa okresný súd.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. januára 2005